

[Ingerlise Koefoed]

men indholdet, der er vigtigt. Det er ikke isenkrammet, det er det, som er inden i isenkrammet, som jeg synes man skal interessere sig for, og som jeg håber at mediekommissionen også vil interessere sig for. Spørgsmålet om teletekst, videotex og den slags ting er jo nemlig langt mindre af teknisk end af kulturpolitisk og demokratisk art.

Post- og telegrafvæsenet har rejst landet rundt her i den senere tid og deltaget i nogle konferencer, hvor de har vist noget om, hvad teletekst kan betyde. Det har tidligere heddet: tag telefonen og spørg biblioteket, biblioteket kan svare på alt, hvad bøger kan svare på. Men nu kan man altså sige: tag telefonen og spørg din lille fjernsynsskærm. Man ringer, og man kobler sig ind på nogle numre, og man får nogle korte nyheder fra England, nogle litteraturhenvisninger måske, nogle reklamer på engelsk om Tjæreborgs tilbud, hvad de har i morgen, hvad de har i overmorgen, og der er også noget om, at man endda med det samme ved at trykke på nogle andre knapper kan reservere sig plads på en af rejserne.

Her kommer så det problem ind, som statsministeren også har nævnt, og som også er nævnt i kommissoriet, nemlig hvem der skal styre den elektroniske information. Men det er helt klart, at private foretagender, multinationale selskaber og informationsformidlingen vil være meget interesserede i dette medium. Det er helt klart, at en del af det elektroniske isenkram vil blive fodret i overensstemmelse med, hvem der kan betale for at få puttet noget derind, og i overensstemmelse med, hvad man tror folk vil være interesserede i at betale for at få ud af maskinerne. Og da er det, man må spørge sig selv og kommissionen vel også må spørge sig selv: hvilken sikring har man så for, at der er kvalitet, at der er alsidighed i det tilbud, som folk får gennem de elektroniske medier?

De spørgsmål, som politikerne og mediekommissionen må stille sig i forbindelse med alle disse nye ting, er faktisk de samme, som man i dag stiller til informationsformidlingen fra biblioteker og andre steder. Man må spørge sig selv: hvordan sikres ytringsfrihed og ytringsret? Hvordan sikres nærhed og tilgængelighed, dvs. hvordan får man f. eks. informationerne på sit eget sprog? Hvordan sikrer man, at der ikke er økonomiske barrierer mellem brugeren og informationen?

Hvordan sikrer man – som jeg sagde før – kvaliteten og alsidigheden? Og hvordan sikrer man, at benytteren kan få den information, han ønsker, på det niveau, som han nu har behov for? Hvordan løser man de oplysningsretlige problemer? For der er jo mange interessenter i dette. Her er forfattere, her er forlag, her er musikere, her er kunstnere på den ene side, og her er forskere og ganske almindelige brugere på den anden side, og her er erhvervslivet som bruger, og her er mig hjemme i min egen stue.

Hvordan vil man prioritere udgifterne og støtten – og her vil jeg godt sige til hr. Kjærulff-Schmidt, at jeg har endnu ikke oplevet, at statsstøtte betød statscensur eller statsdirigering – hvordan vil man prioritere de udgifter, man vil have til denne form for information, i forhold til de udgifter, man vil ofre – eller have – på den mere traditionelle information i form af bøger, blade, grammatikplader og den slags? Og endelig: hvilke beskæftigelsesmæssige problemer kan der være på hele dette område, og vil mediekommissionen også tage fat på at se på det?

Man kan altså sige: vil mediekommissionen belyse de kulturelle og samfundsmæssige problemer, der kan opstå, når og hvis informationsstrukturen ændres? Vil den belyse, hvordan samfundet kan drage nytte af de forbedrede metoder til registrering, opbevaring og genfinden af viden, og vil den belyse, hvordan den enkelte bruger kan få adgang til den information, han har brug for? Og vil mediekommissionen beskæftige sig med det meget vigtige problem, hvordan folk kan sikres information om deres nærmiljø, så de hele tiden kan følge med i, hvad der sker både politisk og i andre forbindelser hjemme hos dem selv?

Jeg varslede jo, at jeg ville foreslå en vis udvidelse af kommissionen, og jeg vil godt sige, at jeg i den lange liste af mennesker og offentlige myndigheder, der skal deltage i kommissionsarbejdet, savner en repræsentant for forskningsbibliotekerne. Forskningsbibliotekerne har længe arbejdet med EDB i nogle forbindelser. De kender en del af problematikken, og det skal også huskes, at statsbiblioteket i Århus er hovedfagbibliotek på området massemedier og massemedieforskning. Man har her en repræsentant for bibliotekstilsynet, man har én for Danmarks Biblioteksforening, og så er det helt forkert efter